



Jamarsko društvo Rakek
Pivka jama

Jamarsko društvo Rakek
Branice

Jamarsko društvo Danilo Remškar Ajdovščina
Dobra Nada

Jamarski klub Brežice
Jama v Dovčku

2015
za leto

PUTICKOVA NAGRADA

Pivka jama

V letu 2015 je potapljaška ekipa na šestih utrujajočih akcijah izmerila 3572 metrov novih rogov Podzemeljske Pivke in s tem podaljšala sistem Postojnske jame na 24.120 metrov.

Jamarsko društvo Rakek
Besedilo: Franjo Drole, Igor Vrhovec, Sebastjan Gantar, Matej Koršič

V letu 2015 se je po 17 letih premora ponovno nadaljevalo z raziskovanjem Podzemeljske Pivke iz smeri Pivka jame proti Planinski jami. Dokumentirana zgodovina raziskovanj tega odseka je stara preko 160 let. Leta 1852 je avstrijski geograf Adolf Schmidl odkril odtočni sifon reke Pivke v Pivka jami. Južna železnica od Dunaja do Trsta je namreč potekala preko Krasa in bila predvsem pozimi izpostavljena močni burji ter drugim zimskim nevšečnostim. Schmidlova naloga je bila, da ugotovi ali je možno skozi podzemlje Krasa zgraditi železnico in se tako izogniti zimskim težavam. Seveda so mu zaupali tudi raziskavo takrat dosegljivih jam. Poleg Postojnske jame je raziskoval tudi Planinsko jamo in vanjo prišel dlje kot raziskovalci pred njim. Napredovanje v njej je večinoma potekalo po vodi in Schmidl je ocenil, da globoka voda v jamah pomeni veliko oviro za železnico, saj bi morali strme bregove razširiti in vodni tok regulirati. Kljub temu pa ni dvomil, da je možno skozi jame zgraditi varno in udobno pot za lokalno prebivalstvo. Uporabljala bi se predvsem pozimi, ko piha močna burja. Železnice ali poti nato niso nikoli zgradili.¹

Leta 1954 so Društvo za raziskovanje jam, Uprava kraških jam in Inštitut

za raziskovanje krasa organizirali poklicne potapljače iz Pule in Šibenika in ob tej priliki sta 16. in 17. septembra brata Ivo in Ljubo Gović s skafandrom opravila dva potopa v odtočni sifon Pivka jame. Dosegla sta globino 16 metrov in ocenila, da dlje ni možno priti.^{2,6}

Prvi potopi slovenskih jamskih potapljačev v odtočni sifon Pivka jame so bili opravljeni leta 1966, ko sta se vanj potopila Milan Orožen Adamič in Ugo Fonda. Potop sicer ni dal rezultatov, a je njun opis bolj realen, saj sta menila, da so še možnosti za nadaljevanje. V letih 1973 in 1974 so Primož Krivic, Anton Praprotnik, Marko Krašovec in Renato Verbovšek opravili več potapljaških ekskurzij in v sifonu dosegli globino 20 metrov in dolžino 110 metrov.³

Leta 1975 je le sledil preboj: Boris Sket in Marko Krašovec sta preplavala odtočni sifon in izkazalo se je, da je globok do 30 metrov in dolg 170 metrov.

Leta 1983 sta Marko Krašovec in Ciril Mlinar raziskala rov med prvim in drugim odtočnim sifonom, preplavala drugi odtočni sifon in po skupni raziskani dolžini rova 875 metrov dosegla sifonsko jezero tretjega odtočnega sifona. Zatem sta, razočarana nad nezainteresiranostjo za finančno

podporo takratne uprave Postojnske jame, z raziskovanjem odnehala.^{2,5}

Tako so raziskave spet zastale do leta 1998, ko so Tomo Vrhovec, Dušan Zwölf in Peter Žalec po več potapljaških ekskurzijah preplavali tretji odtočni sifon in raziskali rov za njim do skupne dolžine 1440 metrov. Izmero rova so zaključili pri točki T 19.⁴

Spoznavanje že raziskanih delov in nadaljevanje raziskav

Potapljaško ekipo v letu 2015 so sestavljali jamarji potapljači, vsi z opravljenimi tečaji jamskega potapljanja in s kar nekaj izkušnjami s potapljanjem v jame in njihovim raziskovanjem. Pri raziskovanju so uporabljali »sidemount« konfiguracijo potapljaške opreme. Glavnina ekipe sta bila Igor Vrhovec in Sebastjan Gantar, po potrebi pa so na pomoč priskočili še Matej Koršič, Uroš Ilič in Zvonimir Švriljuga. Ker je bila glavno vodilo pri raziskovanju varnost, je ekipa potapljačev potrebovala tudi resno podporno ekipo, ki so jo sestavljali jamarji iz Društva za raziskovanje jam Luka Čeč Postojna in Jamarskega društva Rakek. Občasno so se jim pridružili tudi posamezniki iz Jamarskega kluba Železničar, Jamarskega kluba Borovnica, Jamarskega društva Logatec in Društva za raziskovanje jam Ljubljana.

V prvih štirih mesecih leta 2015 so potapljači v že znanih treh sifonih napeljali nove varnostne vrvice in se seznanili s potekom rova do točke T 19, kjer so leta 1998 končali z raziskovanjem in izmero. Sedemnajstega maja 2015 so izmerili rov do četrtega sifona, preplavali četrti sifon, ki je dolg 30 metrov in globok šest metrov ter izmerili še 366 metrov glavnega rova Podzemeljske Pivke. Izmerili so tudi rov, ki se priključi glavnemu rovu z južne smeri na Križišču. Ta rov se pred koncem



razcepi na vzhodni krak, kjer je manjši pritočni sifon, in zahodni krak, kjer se tla dvignejo za 28 metrov nad nivo rova Podzemeljske Pivke.

20. junija 2015 so Igor Vrhovec, Sebastjan Gantar in Matej Koršič v enajst ur dolgi akciji izmerili še 2000 metrov glavnega rova in prispeli do petega sifona.

V letu 2015 je potapljaška ekipa na šestih utrujajočih akcijah tako izmerila

3572 metrov novih rogov Podzemeljske Pivke in s tem podaljšala sistem Postojnske jame na 24.120 metrov. ■

Več o jami si lahko preberete tudi v:

¹ Marcel Lalkovič: The cave in Postojna in Slovak literature before 1918. Acta carsologica, 30/2, 19, S. 267-277, Ljubljana 2001

² Mlinar Ciril: The development of cave diving in Slovenia, Our caves 38 (1996), stran 116 do 135

³ Krivic Primož in Anton Praprotnik: Nove raziskave sifonov v porečju Ljubljane, Naše jame 17 (1975), strani 123 do 135

⁴ Tomo Vrhovec: Dnevnik potopov v Pivki in Planinski jami, Naše jame 42 (2000), strani 162 do 179

⁵ Ciril Mlinar Cic: Podvodje - Potapljaške zgodbe, 2015

⁶ Žarko Sajič, Muzej podvodnih dejavnosti Piran.

ROVI PODZEMELJSKE PIVKE RAZISKANI V LETU 2015

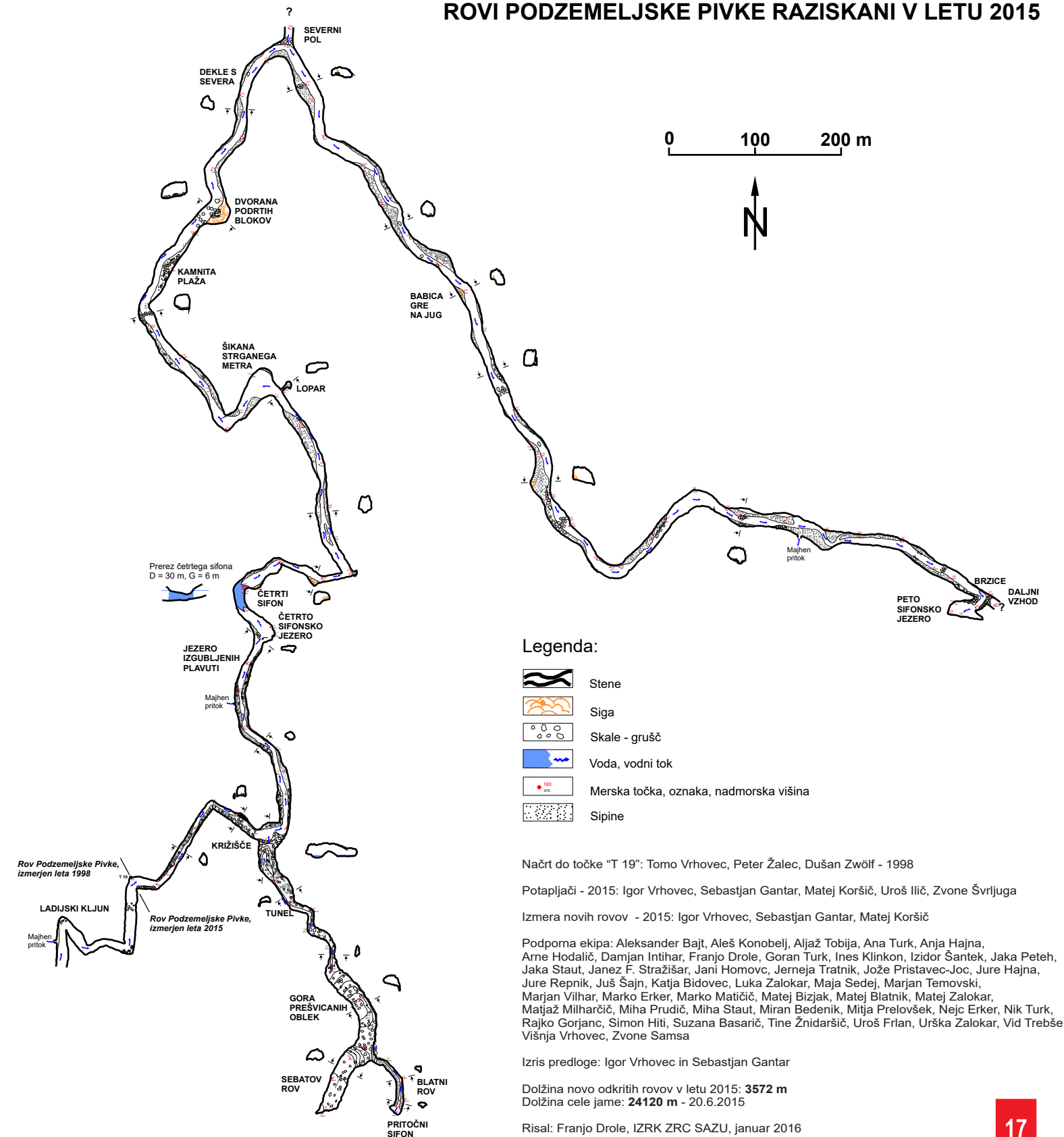


Foto: JD Rakek

Branice

Jama Branice je bila leta 2015 podaljšana za 801 meter in poglobljena za 120 metrov, pri čemer je bilo odkrito sifonsko jezero z več kot deset človeškimi ribicami.

Jamarsko društvo Rakek
Besedilo: Miha Prudič



Ponorna jama leži na planoti Menešije, med Cerkniškim jezerom in Ljubljanskim barjem. Po vsej verjetnosti v jamo pritekajo vode iz Vinjega vrha. Njena lega je zanimiva z geološkega stališča, saj se tu menjata plast apnenca in dolomita. Jama je bila registrirana že leta 1939 s strani Društva za raziskovanje jam Ljubljana.

Leta 2014 smo prebili vhodno ožino in raziskali jamo do globine 28 metrov, kjer se je zaključilo z razpoko in vodno kotanjo. Leta 2015 smo ponovno obiskali jamo in razširili ožino. Tako se je začelo raziskovanje notranjosti jame. V raziskavah od avgusta do decembra smo jamo podaljšali za 801 meter ter jo poglobili za 120 metrov.

Spada med bolj športne jame. V jami smo lahko videli že zalit objektiv, zalito vrtalko, nekaj izgubljene in najdene opreme, dehidracijo in samooklicane mrliče. Transport majhne in lahke transportne vreče je tukaj običajno večurno delo dveh usklajenih ljudi.

Na dnu slapa je nadaljevanje po ozkem meandru. Voda je utrla pot skozi 80 metrov dolomita vse do Jedilnice. Vmesni deli so večinoma ozki ter polni manjših zasiganih prelivov. Tu in tam se odpre kakšna stopnja. Preden pridemo do Jedilnice, moramo še med podornim kamenjem.

Jedilnica je 17 metrov globoko slapišče. Na dnu je deset metrov visoka dvorana, kjer imamo postavljen tabor. Pot nadaljujemo po vodnem rovu naprej. Kmalu pridemo do stranskega pritoka. Tu so tla rova zalita od deset centimetrov pa do metra globoko. Po 70 metrih vodnega rova pridemo do deset metrov visokega slapa. Tu je približno osemkrat osem metrov široka ter prav toliko visoka dvorana. Naprej po rovu pridemo do dva metra visoke stopnje, kjer je na steni vidna sled poplavnega nivoja. Na dnu podora je zelo ozka ožina, ki smo jo naknadno razširili. Pot nadaljujemo po rovu naprej, tu so stene rova gladke in sprane.

Kmalu pridemo do predela, ki se imenuje Sifon. Strop se tu zniža, tako da imamo ob nizkem vodostaju do 10cm nad vodno gladino. Naprej po rovu je še nekaj manjših slapov. Kmalu pridemo do kratke stopnje, kjer je prostor trikrat dva metra z deset metrov visokim kaminom, ki je stalni pritok. Od tu naprej se pride do pet metrov visokega slapa. Naprej po meandru, na levi strani, opazimo sifon, v katerega ponikne voda.

Tu sta se do sedaj vedno nahajali dve človeški ribici. Še naprej, po suhem meandru, pridemo do Srebrnega jezera. Z močno lučjo je vidno dno jezera ter verjetni

sifon (od koder priteče pritok, ki mora imeti večji pretok od Branice). V smeri jug se jezero prevesi v vodni rov. Jama gre od tukaj do konca po vidnem prelomu. Pri brizgah moramo nadaljevati po vrhu meandra, do blatnega prehoda na levi strani. Tu pridemo v Dvanajsternik. To je 30 metrov dolg blaten strm rov enakomernega profila. Ponekod je širok približno osem metrov ter visok tri metre. Ponovno pridemo do vodne struge, ki se nadaljuje po prelomni coni.

Pred odsekom Ribe je še stranski pritok (voda curlja, zasigan slap, visok deset metrov), nad slapom je lepo vidno nadaljevanje v kaminu. Na koncu odseka Ribe je zadnja kaskada, kjer se preliva že pravi potok. Od tu naprej je vodni nivo povsem raven. Sledi končno sifonsko jezero globine okrog dveh metrov. V njem smo našteali več kot deset človeških ribic. V ta sifon priteče potok Delščica, ki izvira iz rova na drugi strani.

Jama je zanimiva z vidika jamske favne in hidrologije. Nadmorska višina končnega sifona v jami je 426 metrov. To je nižje od Planinskega polja, pa tudi od Cerkniškega jezera. Največje odkritje pa so seveda človeške ribice. ■



Foto: Matej Zalokar

Legenda:

-ilovca/zemlj

-voda

-smer toka

-sifon

-merilna točka

-siga

-sidrišče

-stalaktiti/stalagmiti

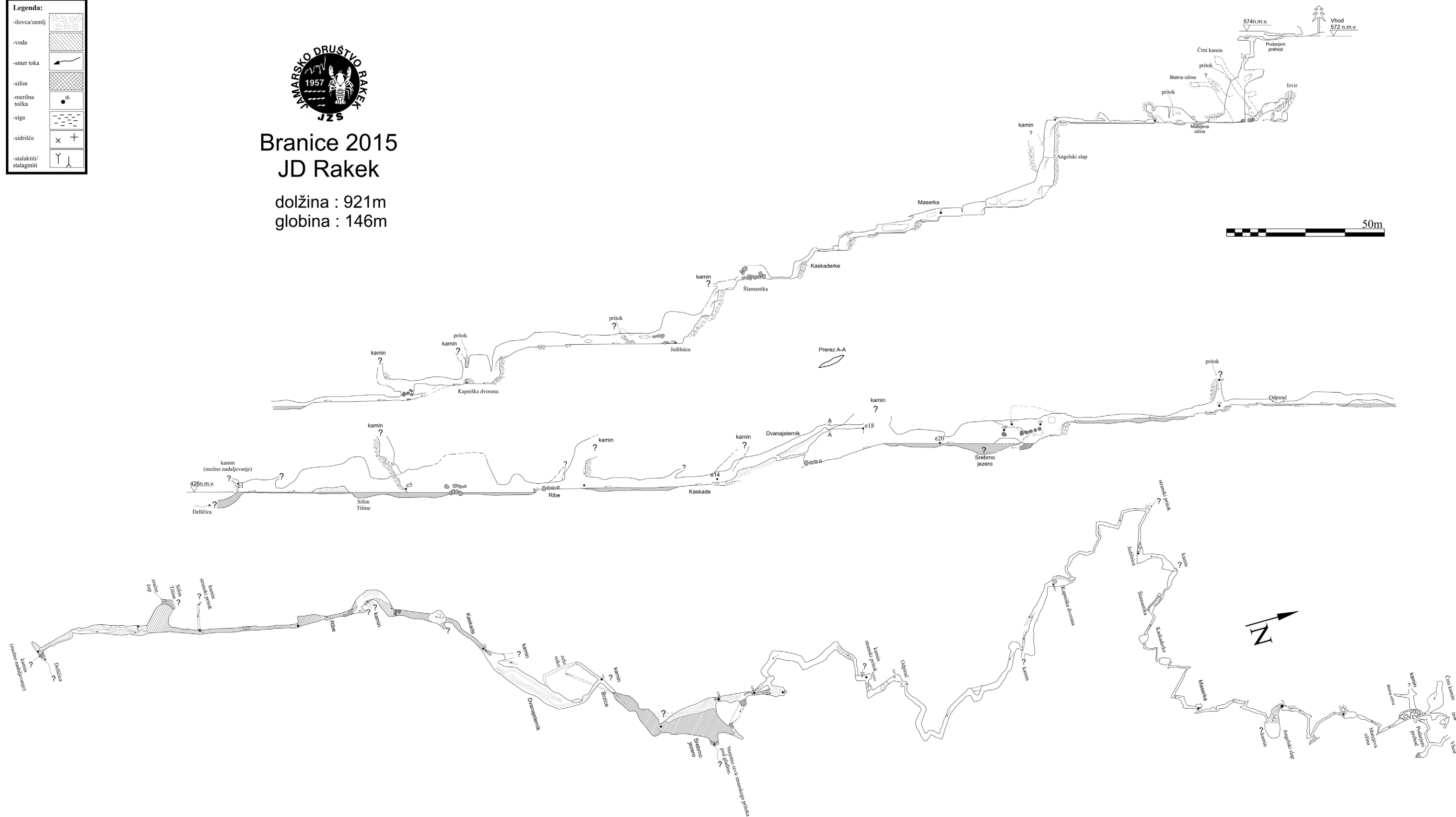


Branice 2015

JD Rakek

dolžina : 921m

globina : 146m



	Katastrska št.	Ima javne	Branice / Brejnice	
Meni:		M. Zalokar, T. Žnidarič, M. Prudič, V. Gorjan, U. Friš, D. Inthar, M. Matičič		Datum ekspedicije:
				2015
Risali:		Prudič Miha, Marko Matičič		Datum načrta:
				Nov. 2015
Organizacija:		Menor:		Natančno:
JD Rakek		1:500		IV. stopnja
Številka zapisnika:		Oznaka dokumenta (zgodn. Kalaster)		

Dobra Nada

Raziskovalci so v novi obetavni jami na Golaku namerili 561 metrov dolžine in 270 metrov globine.

Jamarsko društvo Danilo Remškar Ajdovščina
Besedilo: Bogomir Remškar

Vsega je kriv šolski urnik. V drugem polletju nekateri razredi odidejo na prakso. V urniku takrat zazijajo velike jame oz. luknje. Z malo kombinatorike in ravnateljeve dobre volje se da v urniku zrihtat prost dan. Ja vem, vsi ste fouš nam profešurjem. In kaj počne speleoholik na prost dan? Gre v jame, če pa ne najde nobene sorodne duše gre jame iskat.

Zima '14–'15 je na Golake vrgla ravno dovolj snega za turno smuko. 10. marca je bil tak lep jasen, precej mrzel dan. Sneg je bil super, lahkotno sem drsel od vrtač do dihalnikov, padal preko vej in si obetavne vhode shranjeval v GPS. Jamarska poezija. Smuči so me zanesle za Srednji Golak. Tam zadaj sem se že večkrat potikal, a vrtač je veliko in nikoli ne veš, če si vse prešnofal. Tako se znajdem na robu globoke koliševke. Z roba se ne vidi celega dna, zato si snamem smuči in se peš spustim v luknjo. Ah, spet ne bo nič, si mislim. Kaj pa je tam tik pod južno steno za tistim grebenčkom? Zlezem gor in glej jo glej, luknjo. Ja sej sem vedel, da te bom enkrat dobil. Vhod en krat en meter, nato pa strmo poševno sneženo pobočje. Kaj grem noter al ne? Saj ni ledeno? Vidi se, da se spodaj malo zravna. In že se počasi drsam po riti v jamo. Ja saj sem vedel da bo čurka, si mislim, ko se znajdem na dnu ob steni. Še to špranjo pogledam, pol pa grem ven. Špranja je 20 centimetrov široka razpoka, zadaj se vidi večji prostor, prepah hudoo vleče noter. Ja, to so trenutki, ki jih ne pozabiš. Jamarstvo je ta boljši šport ever. Pol metra dolga ožina, za nas izkušene luskarje mala malca. Že sem bil zunaj in cahnal v GPS. Vzpona na greben Golakov se sploh ne spomnim, ker sem preračunaval nadmorsko višino vhoda in višino Hublja. 1360 metrov in malo sreče da potencial tisoč metrov. Čakal me je le še eleganten slalom med drevesi.

Sneg milina. Kako lepo je življenje. Tu moram malo spustit, da me bo neslo čez tisti grebenček. Takrat pa z levim očesom pol metra pod mano zaznam brezno. O f... in sreča. Če bi šel malo nižje, bi čofnil noter. Pa ravno danes, ko sem pozabil poklicat Reharja, da mu povem, kam grem in kdaj pridem. Odštampam nazaj do roba brezna. Ja, mogoče bi pa lahko splezal ven. Tako na uč je okrog deset metrov globoka zadeva. Ja, ma če bi bil polomljen, bi šlo pa težko. Sreča je na strani hrabrih, pravi star partizanski pregovor, si rečem in bolj počasi odvijugam do avta. Sledijo telefonade, padajo teorije, padajo tisočmetrce ... Bolano, vem, ma drugače fajn.

Čez štirinajst dni jo že maham za Srednji Golak. Sneg je začel kopneti in šel sem peš. Udiralo se je, padal sem med od žleđa polomljene veje in klel ko kočijaž. Do jame sem se vlekel dve uri. A ko te vleče tista zagonetna črnina ni težko. Pred jamo je bilo vse polno dlak in sledi sm ali gamsov. Shojeno je prav noter v jamo. Sem že mislil, da se gamsi skrivajo tudi v jame, ko zagledam poginulo smo prav pri ožini. Na srečo ni smrdela, če ne bi imel polnega nahrbtnika, bi jo nesel domov. Tako lepo uležane divjačine ne dobiš vsak dan. Začnem z delom. Prepah je prah od vrtnja kar vlekel v jamo. Odbijem 30 cm in se stlačim čez. Zadaj poševen rov nastlan z bloki, gor kamini, nato brezno. Vsaj 30 metrov, pravi sluh. Toooo. Potem pa smo čakali, da je skopnel sneg. Ta čas sem iskal ime. Nazadnje sem se odločil za Dobra Nada. Zato ker upamo na tisoč metrov in po moji mami, ki je zelo fajn ženska.

9. 5. 2015 se končno odpravimo v Dobra Nada. Začelo se ni obetavno. Najprej mi je na Predmeji zakuhal avto, nadaljevali smo z Vaskotovim. Nato sem ugotovil, da je vrtna mašina ostala doma. Pot do jame nam je grenilo polomljeno drevje. Na

razširjeni ožini je prepah vlekel ven. Marca pa je vlekel noter. 60 metrov globoko brezno sem naklofal na roke. Prekineta ga dve polici. Na dnu je špranja, ki se zapre brez prepaha. Višje v breznu smo videli dve brezni. Akcija mešanih občutkov.

Na naslednji akciji sva z Joklom prečila do spodnjega okna. Še preden sva prišla do njega, se je na polici odprl fosilen meander. Prepah je močno vlekel v jamo. Karfiole. Po 15–20 metrih šaht. Najmanj 50 metrov, velike dimenzije. Bolj fosilna zadeva. Nisva šla noter, ker ni bilo dovolj štrika. Novo brezno sva poimenovala Sreča na vrvi. Nato sva prečila do okna, to se prevesi v brezno. Sledi par polic. Nato neprehoden meander s slabim prepahom. Malo dela in smo naprej. Nad eno od teh polic je nov meander, preozek, a ima prepah. Razopremila sva do police z meandrom do Sreče ... Na vhodu sva našla telefon, ki ga je Vasja zgubil na prejšnji akciji. Mašinka je še delala.

V torek 26. 5. sva v svežem jasnem jutru čistila polomljene veje s steze do brezna. Tik preden sva se spustila v temo, sem Matjažu predlagal, da bi obleke spravila v jamo, če bo mogoče dež. Matjaž je hladno rekel: »Jaz sem optimist!« Ker sem optimist tudi jaz, sva cunje pustila, da se sušijo na soncu. Skozi meander sva prilezla do brezna, zadnjič poimenovanega Sreča na vrvi. Matjaž je z macolo razširil vhod v šaht, jaz sem meril meander. Sledil je spust v brezno. Matjaž je opremljal, jaz sem meril. Prišla sva do police 80 metrov nižje od vhoda v šaht. 35 metrov nižje je laser zaznal dno. A vrvi ni bilo dovolj, zato dna nisva videla od blizu. Na polici sva našla špranjo s prepahom. Kamen pade 10–15 metrov globoko. Zlezla sva ven. Zunaj sva našla najine stvari popolnoma premočene. Otožno sva odčmokala proti avtu in šaht Sreča na vrvi preimenovala

v Mokra optimista.

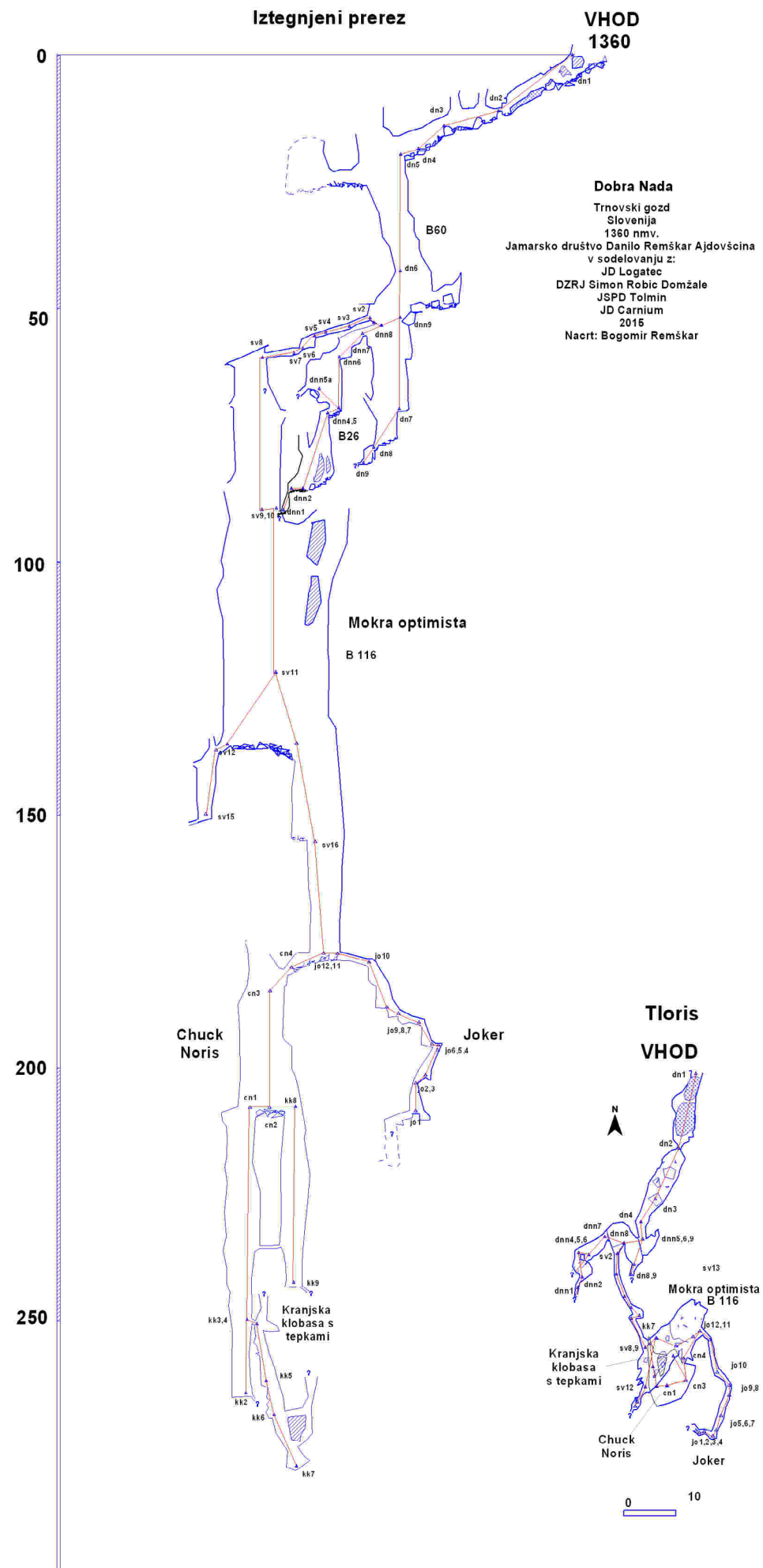
2. junija smo eni širili ožino na polici. Šli smo čez ožino, a nas je 13 metrov nižje ustavil preozek meander brez prepaha. Na polici nad ožino smo našli ozek meander s prepahom. A je bil preozek tudi za Tjašo brez pasa. Torej za navadne ljudi misson impossible. Gre pa naprej.

Maffi se je medtem spustil na dno Mokrih optimistov, kjer je našel več možnih, a ozkih nadaljevanj s prepahom.

Čez en mesec sta ožino na dnu prebila Jokl in Erker ter nadaljevala preko niza ozkih stopenj in se ustavila nad manjšim breznom. To nas je motiviralo in čez dva tedna smo bili spet na dnu Mokrih optimistov. Tam je ena ekipa šla po razširjenem, a še vedno ozkem stopnjastem rovu. Poimenovali smo ga Joker (Jokl + Erker). Spustila sta se v brezno, kjer sta se prvopristopnika obrnila. Deset metrov nižje je ožina, spodaj brezno, vidi se večje prostore. Širili nismo, ker me je spet poklical tisti tečni Empty Battery. Potrebna je ena akcija in smo skozi. Nazaj grede smo Jokerja izmerili. Druga ekipa je prekopala podorček na dnu Mokrih optimistov, ki so ga vsi drugi spregledali. Za podorom se jama nadaljuje z breznom večjih dimenzij. Ustavili smo se na mostu iz podornega skalovja, ki se je zagostilo v sredini brezna. Brezno smo poimenovali v Chuck Noris. Ker on ne gre za prepahom ampak prepah za njim. Jama se nadaljuje z dvema breznom.

Avgusta sta Chucka Norisa raziskala Vasja in Citrar. Oba kraka se končata z ožinami. V steni pa sta videla okna. Ta sta pregledala na naslednji akciji. Eno okno pride v že znane dele. Našla sta pa novo obetavno, a preozko okno. Povratek ponoči v megli se je sprevrgel v dobro staro »lutanje po šumi«. Konec oktobra je Citrar z ekipo spet šel v jamo, kjer so razširili ozko okno. Brezno zadaj se je 30 metrov nižje zaprlo z ožino. Nato so prečili do naslednjega okna, ki znova pripelje v znane dele, višje gor pa se odpira visok kamin. Nove dele so izmerili.

Trenutne dimenzije jame so: dolžina 561 metrov, horizontalna dolžina 171 metrov in globina 270 metrov. Ni slabo za enajst akcij. Najbolj obetavna je trenutno ožina na koncu Jokerja. ■



Jama v Dovčku

V treh daljših risalnih akcijah so brežiški jamarji izmerili celotno novo jamo nad Kostonjeco na Krki, ki preseneča z velikimi dvoranami in bogatim kapniškim okrasjem.

Jamarski klub Brežice
Besedilo: Jure Tičar

Jama v Dovčku se odpira na severnem pobočju Opatove gore nad Kostonjeco na Krki, kjer na planotastem površju prevladujejo obširni gozdovi in kraški pojavi. Opatovo goro namreč v vršnih predelih osrednjega masiva gradijo spodnjekurski apnenci, ki ležijo na plasteh triasnega dolomita. Opatova gora obenem predstavlja tudi hidrološko zaledje Kostonjeviške jame, zaradi česar so tu v preteklosti mnogi raziskovalci že iskali prehod do podzemnih voda, ki se iztekajo v Studeno.

Vhod v jamo smo odkrili na tradicionalnem novoletnem pohodu po Gorjancih, kjer smo ob planinski poti na Kičer naleteli na manjšo zapuščeno past za polhe (»polšno«). Lov na polhe je bil v tem delu Gorjancev namreč nekoč zelo razširjen in pasti so bile pogosto postavljene na vhodih v jame. Najdena zapuščena polšna je tako zakrivala manjšo luknjo velikosti pesti, ki pa je v mrzlem zimskem zraku močno srkala zrak.

Po otoplitvi smo se lotili odpiranja vhoda, katerega smo v naslednjih dveh akcijah precej razširili. Namesto pričakovane odkritja brezna pa smo se navdušeni znašli na robu velike dvorane. Že ta nas je presenetila z velikostjo in okrašenostjo s kapniki, prehod v vsako naslednjo izmed njih pa nas je zgolj še osupnil. Tega dne smo obstali na manjši stopnji na robu ogromne dvorane, okrašene s kapniki. Z razširjeno ekipo smo se naslednji dan

spustili v Apostolsko dvorano, ki meri 40 metrov v dolžino, 20 metrov v višino in 20 metrov v širino. Osupli nad velikimi kapniki in dimenzijami smo pregledali še nekaj prehodov in odkrili Odvodni rov, Skrito brezno ter Zasigani meander. Pri vračanju pa sta nas vzporedno s preходом Krasni novi svet presenetili Baročna dvorana in Skrivnostna dvorana.

V Jami v Dovčku si lahko ogledamo kar nekaj posebnosti. Med njimi velja izpostaviti tektonsko prelomnico ob kateri se je razvila jama in je najbolj izrazita v prehodu Krasni novi svet ter Baročni in Apostolski dvorani. V slednji nas pričakajo tudi večji podorni bloki. Na robovih večjih dvoran se skrivajo številna manjša jezera ulete vode, v kateri so se razvili kalcitni kristali in drobne kapniške oblike. Zastopanost kapnikov pa je najlepša v prehodu Krasni novi svet, kjer se sprehodimo med večjimi kapniškimi stebri in zavesami do Apostolske dvorane, kjer kraljujejo velike kapniške tvorbe večje od deset metrov ter številni sigasti slapovi. Kapniško okrasje dopolnjuje še približno tri metre dolga kapniška zavesa v Baročni dvorani.

Dvorane, ki si v Jami v Dovčku sledijo druga za drugo, se počasi spuščajo proti jugovzhodu v notranjost masiva Opatove gore. Oblikovanost in dimenzije jame morda kažejo tudi na to, da je bila jama v preteklosti pravzaprav večji izvir, ki je iztekla ob robovih Krške kotline, ko je bila ta

še precej više oz. tektonski dvig Gorjancev še ni bil tako intenziven. Voda je takrat iz jame iztekala v obliki vokliškega izvira, ko pa so se tokovi zaradi spuščanja erozijske baze umaknili iz jame, so tu prevladali procesi mehanskega preperevanja in razpadanja kamnine v obliki podorov. Tla jame so namreč posuta z večjimi podornimi bloki, na katere so se odložile večje količine sige, kar priča o njeni relativni starosti.

Po temeljitih raziskavah smo se lotili še izdelave načrta. V treh daljših risalnih akcijah nam je tako uspelo izrisati okoli 315 metrov poligona in doseči globino 54 metrov. Precej preglavic pa so nam pri risanju povzročali tudi številni prehodi med dvoranami in kompleksnost njihove razporeditve, zaradi česar smo morali v izris profila jame vložiti še precej truda.

Z raziskovalnimi akcijami smo v jami dokaj hitro zaključili, saj nismo odkrili novih perspektiv. Nadaljevanje v jami nam onemogoča predvsem pomanjkanje prepiha, ki se v velikih prostorih povsem izgubi. Že v začetku raziskav smo poskrbeli tudi za usmerjanje hoje po jami s trakovi, ki smo jih razpeli po celotni jami. S tem smo želeli čim bolj zmanjšati vplive raznašanja ilovice, s katero smo se soočali na nekaterih prehodih. Navkljub zaključku raziskav pa je jama že požela precej zanimanja med domačini, jamarji in jamskimi fotografi. ■



KATASTRSKA ŠTEVILKA: 11474
LOKACIJA: OPATOVA GORA, DOLENJSKA
DOLŽINA IN GLOBINA 2015: 316 m / 54 m
DOLŽINA IN GLOBINA 2024: 316 m / 54 m

